

Պանիում — Թիվ տասներեք

Վերադառնալով Պանիումին

Jeff Pippenger

2026-02-17

Կեսարիա Փիլիպպեից մինչև Կեսարիա Մարիտիմա՝ ճանապարհին կանգ առնելով Պայծառակերպության լեռան մոտ. Պետրոսը խորհրդանշում է այն հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք հասնում են Շեփորների տոնի ուղենիշին այն գծի վրա, որը կառուցված է Ղևտական քսաներեքերորդ գլխի քսաներկու համարների երկու գծերի վրա՝ Քրիստոսի ժամանակների Հոգեգալստյան շրջանի հետ առնչությամբ։ Ղևտական քսաներեքերորդ գլուխը, խաչը, Հոգեգալուստը և Կոռնելիոսի կողմից Պետրոսին կանչելու ուղարկելը՝ բոլորը միավորված են տող առ տող՝ երրորդ, վեցերորդ և իններորդ ժամերի խորհրդաբանությամբ։

Խաչի վրա Քրիստոսը՝ երրորդ, վեցերորդ և իններորդ ժամերին, Պետրոսը՝ Հոգեգալստյան օրը երրորդ և իններորդ ժամերին, և Կոռնելիոսը՝ իններորդ ժամին, ինչպես նաև Պետրոսը՝ Յոպպեում վեցերորդ ժամին և Կեսարիա Փիլիպպեում երրորդ ժամին, առնչվում են Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարներին, որովհետև Կեսարիա Փիլիպպեն նաև Պանիում է։

Պետրոսը Հոգեգալստյան օրը քարոզում էր Հովել մարգարեի գիրքը, և երբ Պետրոսը իր պատգամը ներկայացրեց Կոռնելիոսի ընտանիքին, Սուրբ Հոգին թափվեց հեթանոսների վրա, ինչպես որ Հոգեգալստյան օրը թափվել էր հրեաների վրա։ Սուրբ Հոգու թափվելը նախ՝ հրեաների վրա, ապա՝ հեթանոսների վրա, նախապատկերում էր վերջին օրերում Սուրբ Հոգու թափվելը։ Վերջին օրերում այդ թափվելը երկակի է՝ սկսվելով 9/11-ին տեղի ունեցած ցողումով, որն ի վերջո առաջ է գնում մինչև Կեսգիշերյան աղաղակի հռչակումը, որը հասնում է մինչև կիրակնօրյա օրենքը, և ապա դառնում է երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը, որտեղ և երբ վերջին անձրևը թափվում է առանց չափի։

Ուրեմն ուրախացե՛ք, ո՛վ Սիոնի որդիներ, և ցնծացե՛ք ձեր Տեր Աստծով. որովհետև Նա ձեզ տվել է վաղահաս անձրևը ըստ չափի, և պիտի տեղացնի ձեզ համար անձրևը՝ վաղահաս անձրևը և ուշահաս անձրևը առաջին ամսում։ Եվ կալատները պիտի լցվեն ցորենով, իսկ հնձանները պիտի հորդեն գինով և յուղով։ Եվ ես ձեզ պիտի հատուցանեմ այն տարիները, որ խժոել են մորեխը, թրթուրը, ոջիլը և գորտնուկը՝ իմ մեծ զորքը, որ ուղարկեցի ձեր մեջ։ Հովել 2:23-25:

Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր մասնակցում են նախկին չափավոր ցողման պատմությանը՝ 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը, ինչպես նաև վերջին անձրևին, որը վերականգնում է այն «տարիները», որոնք ներկայացնում են Լառդիկեական Յոթներորդ օրվա աղվենտիզմի աճող ապստամբության չորս սերունդները, որոնք կործանվել էին։ Տաճարում, իններորդ ժամին, Պետրոսը ներկայացրեց Հովելի գրքի՝ տարիների վերականգնումը։

Ապաշխարեցե՛ք, ուրեմն, և դարձի եկե՛ք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն, երբ Տիրոջ ներկայությունից գան զովացման ժամանակները, և Նա ուղարկի Հիսուս Քրիստոսին, Ով ձեզ նախապես քարոզվեց. Նրան երկինքն պետք է ընդունի մինչև ամեն ինչի վերականգնման ժամանակները, որի մասին Աստված խոսել է աշխարհի սկզբից ի վեր. Իր բոլոր սուրբ մարգարեների բերանով: Որովհետև Մովսեսն իսկապես ասաց հայրերին. «Ձեր Տեր Աստվածը ձեզ համար ձեր եղբայրներից ինձ նման մի Մարգարե պիտի բարձրացնի. Նրան լսեցե՛ք ամեն ինչում, ինչ որ Նա ձեզ ասի: Եվ պիտի լինի, որ ամեն անձ, որ չլսի այդ Մարգարեին, պիտի բնաջնջվի ժողովրդի միջից»: Այո՛, և Սամուելից սկսած ու նրանից հետո եկած բոլոր մարգարեները, որքան որ խոսել են, նույնպես կանխասել են այս օրերի մասին: Գործք 3:19–24.

Մեղքերի ջնջումը Քրիստոսի վերջին գործն է քննչական դատաստանում, և ջնջումը սկսվում է Աստծու տնից:

Քանզի ժամանակը հասել է, որ դատաստանը սկսվի Աստծո տնից. և եթե նախ մեզանից սկսվի, ապա ինչպիսի՞ պիտի լինի վախճանը նրանց, ովքեր չեն հնազանդվում Աստծո ավետարանին: Եվ եթե արդարը հազիվ է փրկվում, ապա ամբարիշտն ու մեղավորը որտե՞ղ պիտի երևան: Ուստի նրանք, որ տառապում են Աստծո կամքի համաձայն, թող իրենց անձերը բարեգործությամբ հանձնեն Նրան՝ որպես հավատարիմ Արարչի: 1 Պետրոս 4:17–19.

Պետրոսը Պենտեկոստեի ժամանակ, ինչպես նաև ծովեզրյա Կեսարիայում՝ Կոռնելիոսի տանը, հասկացավ, որ Հովելի գիրքը կատարվում էր: Պենտեկոստեն ներկայացնում է Կիրակնօրյա օրենքը, երբ դատաստանն ավարտվում է Աստծո տան համար, և ապա անցնում է հեթանոսներին: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ նրա պատգամը նույն պատգամն է, որ հռչակվեց Կեսգիշերային աղաղակի գալստյան ժամանակ: Ալֆա հռչակությունը մարգարեական ժամանակաշրջանի սկիզբն է, որն ավարտվում է օմեգա հռչակությամբ: Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր հռչակում են պատգամը, և պատգամը սկսվում է իր գորացմամբ, որը նշանավորվում է իսլամի էշի արձակվելով: Էշը արձակվում է՝ նշելու Կեսգիշերային աղաղակի սկիզբը, և այն կրկին արձակվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որը Կեսգիշերային աղաղակի եզրափակումն է:

Ուստի Պետրոսը ներկայացնում է նաև նրանց, ովքեր կանխասացան Իսլամի հարվածը Միացյալ Նահանգների վրա: Կեսգիշերյան աղաղակի ժամանակ Պետրոսի պատգամը ուղղում է այն պատգամը, որը նշանավորեց առաջին հիասթափությունը և սպասման ժամանակի սկիզբը: Հետևաբար Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր հռչակում են Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը և ովքեր անցել են առաջին հիմնարար փորձությունը, որը հասավ 2024 թվականին և ավարտվեց 2025 թվականի մայիսի 8-ին՝ առաջին ամերիկացի պապի ընտրությամբ, Դանիել տասնմեկի տասնչորսերորդ համարի կատարման մեջ:

Փողերի տոնից մինչև Հոգեգալուստ եղած ժամանակահատվածը Հոգեգալստյան եղանակի երրորդ և լակմուսային փորձությունն է, որը ներկայացված է Ղևտական քսաներեքում: Երեք հրեշտակների վերաբերյալ մի սկզբունք, որ Քույր Ուայթը

նույնացրել է, նաև պարզապես տարրական մաթեմատիկա է: Նա նշում է, որ անկարելի է ունենալ երրորդ պատգամ՝ առանց առաջինի և երկրորդի: Քանի որ Պետրոսը Հոգեգալստյան կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ քարոզում է Հովելի գիրքը, ապա նա նաև Հովելն է ուսուցանում Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի հոչակման սկզբում, որն էլ Հոգեգալստյան եղանակի լակմուսային և երրորդ փորձությունն է: Ուստի Պետրոսը ներկայացնում է հավատարիմներին եռաքյալ փորձարկման ընթացքի ժամանակ, որը սկսվեց, երբ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բացվեց՝ սկսելով 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից: Եթե Պետրոսը ներկա է երրորդ քայլին, ապա նա պետք է անցած լինի նախորդ երկու քայլերը, որովհետև անկարելի է ունենալ երրորդը՝ առանց առաջինի և երկրորդի:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանը սկսվեց 9/11-ին, և այն բացեց փորձության երեքաստիճան գործընթաց, որը ներկայացված էր 9/11-ի փողի կանչով՝ վերադառնալու հիմքերին, ապա եկավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի առաջին հիասթափության փորձությունը: Պատմության երրորդ փորձությունը կիրակնօրյա օրենքն է: Մարգարեական անապատը վրա հասավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, և այդ անապատային ժամանակաշրջանի ընթացքում, 2023 թվականի հուլիսին, մի «ձայն» սկսեց աղաղակել, ապա 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին՝ 9/11-ից քսաներկու տարի անց, սկսվեց Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության ապակնքումը: 2023 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը (երբ 2,300 օրերի կատարյալ իրականացումը կավարտվի) նույնացվում է որպես 2023 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքն ընկած ժամանակաշրջան, որը սկսվում է «23»-ով և ավարտվում «23»-ով, որովհետև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի փակ դուռը նախատիպում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ եղող փակ դուռը: 2300-ամյա մարգարեությունը ներկայացված է 2,300-ի «23»-ով:

1844 թվականը առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմության ավարտն էր: Այդ պատմությունը սկսվեց առաջին հրեշտակի գալուստով՝ 1798 թվականին, և ավարտվեց քառասունվեց տարի անց՝ 1844 թվականին: Այդ քառասունվեց տարիները ներկայացնում են միլլերական տաճարը, որի մեջ Քրիստոսը հանկարծ եկավ 1844 թվականին: Մարդկային տաճարը կառուցված է «23» քրոմոսոմների հիման վրա՝ թե՛ արուի, թե՛ էգի համար, այսպիսով «23»-ը նշանավորվում է որպես այն աշխատանքի խորհրդանիշը, որը Քրիստոսը սկսեց 1844 թվականին: Այդ աշխատանքը Իր աստվածությունը մեր մարդկության հետ միավորելն էր: Հիսուսն օգտագործում է բնական աշխարհը՝ հոգևորը պատկերելու համար, և այն աշխատանքը, որ սկսվեց 1844 թվականին՝ 2,300 տարիների ավարտին, ներկայացվում է արական «23» քրոմոսոմների՝ իգական «23» քրոմոսոմների հետ միավորմամբ: Երբ տղամարդը կնության է առնում կնոջը, նրանք դառնում են մեկ մարմին, և ամուսնությունն այն է, ինչ Քրիստոսը սկսեց 1844 թվականին: 1844 թվականի փակ դուռը համընկնում է կիրակնօրյա օրենքի փակ դռան հետ, և այդ փակ դռան խորհրդանիշը «23»-ն է:

2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքի «23»-ը նշանավորում է մի ժամանակահատված, որը սկսվում է ալֆա «23»-ով և ավարտվում օմեգա «23»-ով: Այն

նան ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարի ժամանակահատվածը: Հենց այդ նույն պատմությունն էլ 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը ձգվող ժամանակահատվածի մի ֆրակտալն է: 1844 թվականը ներկայացվում է «23» թվով, և այն նշում է մահացածների քննչական դատաստանի սկիզբը: 9/11-ը նշում է կենդանիների քննչական դատաստանի սկիզբը, և հետևաբար 9/11-ը նույնպես կրում է «23» թիվը: 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը ձգվող ժամանակահատվածը մի ժամանակաշրջան է՝ ալֆա «23»-ով և օմեգա «23»-ով: 2023 թվականից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը եղած ժամանակահատվածը 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը եղած ժամանակահատվածի մի ֆրակտալն է, և հենց այնտեղ է բարձրացվում հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարը: Միլլերիտների տաճարը քառասունվեց տարվա մի ժամանակահատված էր, սակայն վերջին օրերում ժամանակ այլևս չկա. և աղվենտիզմի սկզբում եղած միլլերիտական քառասունվեց տարին նախատիպում է նույն ժամանակահատվածը աղվենտիզմի ավարտին, և այդ ժամանակահատվածը սկսվում ու ավարտվում է «23»-ով՝ առաջ բերելով միլլերիտական քառասունվեց թիվը:

Այդ երեք պատմություններն էլ ներկայացնում են երեքաստիճան փորձության մի գործընթաց (Միլլերականները, 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը, և 2023-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը): Այդ պատմությունը սկսվեց Միքայելի փողի կանչով, ով 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին հարություն տվեց Մովսեսին և Եղիային, և երբ Միքայելը, որ Քրիստոսն է, հարություն է տալիս, դա անում է փողի ձայնով:

Որովհետև Տերն ինքը երկնքից պիտի իջնի աղաղակով, հրեշտակապետի ձայնով և Աստծու փողի հնչմամբ, և մեռածները Քրիստոսով նախ պիտի հարություն առնեն: Ա. Թեսաղոնիկեցիներ 4:19.

Միքայելը հրեշտակապետն է, և Աստծո փողի հետ միացած հենց նրա ձայնն է, որ հարություն է տալիս, իսկ Հուդայի գիրքը մեզ տեղեկացնում է, որ Միքայելը հարություն տվեց Մովսեսին:

Բայց Միքայել հրեշտակապետը, երբ վիճելով սատանայի հետ՝ վիճում էր Մովսեսի մարմնի համար, չհամարձակվեց նրա դեմ հայհոյական մեղադրանք ներկայացնել, այլ ասաց. «Տերը քեզ սաստի»: Հուդա 1:9:

Քրիստոսը, որպես Միքայել հրեշտակապետ, 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին բացեց Իր մասին Հայտնությունը, երբ ապա հարություն տվեց Մովսեսին և Եղիային՝ այն երկու վկաներին, որոնք սպանվել էին 2020 թվականի հուլիսի 18-ին: Այնուհետև հասավ ալֆա արտաքին հիմքի փորձությունը: Այն հրեշտակը, որ իջավ 9/11-ին, հնչեցրեց Երեմիայի փողը, երբ կանչում էր հավատարիմներին վերադառնալ Միլլերական հիմքերին, և դրան զուգահեռ Միքայելի փողը ներմուծեց հիմքերի փորձությունը: Փորձությունը ներկայացված է Դանիել 11:14-ով, որտեղ «քո ժողովրդի ավազակները» հաստատում են արտաքին տեսիլքը: Միլլերականները ճանաչեցին, որ հենց Հոռոմն էր, որ կատարեց այդ համարը, և հաստատեցին տեսիլքը:

2025 թվականի մայիսի 8-ից սկսվեց տաճարի կանգնեցումը անկյունաքարի և հիմնաքարի վրա: 1996 թվականից՝ երեսուն տարի անց, երբ 1989 թվականին բացված

պատգամը պաշտոնապես հաստատվեց, սկսվեց 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին բացված պատգամը պաշտոնապես ձևակերպելու գործընթացը:

1989 թվականի պատգամի 1996 թվականի պաշտոնական ձևակերպումը տեղի ունեցավ երկու հարյուր քսան տարի անց այն բանից հետո, երբ դրա պատմական առարկան հայտնվեց 1776 թվականին: 2023 թվականի բացումը հաջորդեց քսաներկու տարի անց այն բանից հետո, երբ 1996 թվականի պաշտոնական ձևակերպումը հաստատվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին՝ Իսլամի մարգարեական դրսևորման միջոցով:

Պետրոսը ներկայացնում է այս սուրբ պատմության այն պատգամաբերներին, ովքեր անցնում են թե՛ հիմքի, թե՛ տաճարի փորձությունները: Տաճարի փորձությունը ներառում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ի ձախողված լուրի ուղղումը: 1989 թվականի լուրը 1996-ին պաշտոնականացվելուց երեսուն տարի անց, տաճարի փորձությունը ներառում է Թենեսի նահանգի Նեշվիլի վրա իսլամական հարվածի լուրը ուղղելու, ապա այն կրկին հոչակելու գործը: 1989 թվականի լրի պաշտոնականացումը ներկայացված էր 1996 թվականին «Վախճանի ժամանակը» կոչվող ամսագրի հրատարակությամբ: Ամսագիրը ընդգրկում էր Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները և նույնականացնում էր Միացյալ Նահանգներում կիրականորա օրենքը: Նախախնամությամբ, մի անգործուն ծառայություն, որը տարիներ առաջ արդեն անվանվել էր «Future for America», տրվեց մեր ծառայությանը՝ ծառայության նախորդ տնօրենների կողմից, որոնք 1989 թվականի լուրի վերաբերյալ ոչ մի լույս չունեին:

1996 թվականին մեր ծառայությունը դարձավ Future for America, և հրատարակվեց այն պարբերականը, որը ներկայացնում էր այն լուրը, որով Ամերիկայի ապագան նույնացվում էր Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներում ներկայացվածի հետ: Միացյալ Նահանգները իր մարգարեական վերելքը սկսել էր 1776 թվականին, և «22» տարի անց՝ վերջի ժամանակին՝ 1798 թվականին, Միացյալ Նահանգները սկսեց իր դերը որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն՝ 1776 թվականից «220» տարի անց: 1996 թվականին մարգարեության մեջ Միացյալ Նահանգների լուրը ձևակերպվեց պաշտոնապես: 1776 թվականից սկսած «220» տարիները, և այդ կետից մինչև 1798 թվականը եղած «22» տարիները, առնչվում են Ուիլյամ Միլլերին, որը 1831 թվականին ներկայացրեց իր առաջին հանրային ճառը՝ Քինգ Ջեյմս Աստվածաշնչի հրատարակությունից «220» տարի անց: Ադվենտիզմի սկիզբն ու ավարտը շեշտադրում են այն լուրի պաշտոնական ձևակերպումը, որը բացվում է վերջի ժամանակին:

1996 թվականից երեսուն տարի անց՝ 2026 թվականին, տաճարի փորձությունը ներառում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ի լուրի ուղղման գործը: Այսպիսով, 1989 թվականի ալֆա լուրը՝ վերջին սերնդի համար նախատեսված այն լուրը, որը ձևակերպվեց 1996 թվականին, սկիզբ դրեց երեսուն տարվա մի ժամանակահատվածի, որն ավարտվեց մի լուր ուղղելու և ձևակերպելու փորձությամբ: Այդ երեսուն տարիները խորհրդանշել են այն հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայության, որոնք պիտի ձևակերպեն Կեսգիշերային Աղաղակի լուրը: Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր այդ գործը կատարում են երկրորդ օմեգա տաճարի փորձության

Ժամանակահատվածում:

Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, որ Աստված թույլ է տալիս, որ մոլորությունը ներս թափանցի Իր ժողովրդի մեջ՝ նրանց ուսումնասիրության մղելու նպատակով:

«Աստված կարթնացնի Իր ժողովրդին. եթե մյուս միջոցները ձախողվեն, նրանց մեջ կհայտնվեն հերետիկոսություններ, որոնք կգտեն նրանց՝ բաժանելով մղեղը ցորենից: Տերը կոչ է անում բոլոր նրանց, ովքեր հավատում են Իր խոսքին, արթնանալ քնից: Թանկագին լույս է եկել, որը համապատասխանում է այս ժամանակին: Սա աստվածաշնչյան ճշմարտությունն է, որը ցույց է տալիս մեզ վրա անմիջապես հասած վտանգները: Այս լույսը պետք է առաջնորդի մեզ դեպի Սուրբ Գրքերի ջանադիր ուսումնասիրություն և մեր բռնած դիրքորոշումների ամենախիստ քննություն»:

Այս հայտարարությունը մի հատված է այն անցքից, որն ամբողջությամբ կեզրափակի այս հոդվածը: Հոդվածներում և մեր շաբաթօրյա Zoom հանդիպումներում ես շփոթել էի որոշ խորհրդանիշներ Դանիել 11:10–15-ի մեր քննության ընթացքում, և թեև մենք կատարեցինք անհրաժեշտ ուղղումները, ես շեղվեցի Պանիումի վերաբերյալ հոդվածաշարի եզրակացությանը հասնելու գործից՝ այն ճակատամարտի, որը տանում է դեպի կիրակնօրյա օրերը: Այժմ ժամանակն է վերադառնալ Պանիումին, և երբ դա անենք, կունենանք նաև վկայության այն հավելյալ գիծը, որը ներկայացված է Պետրոսի կողմից Կեսարիա Փիլիպպեում, որը Պանիումն է:

Այժմ մենք կվերադառնանք Դանիել տասնմեկի տասից տասնվեց համարների մեր քննությանը, որոնք ներկայացնում են քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմությունը: Մենք դադարեցինք սեպտեմբերին, ուստի անցել է մոտավորապես հինգ ամիս:

«Պետրոսը հորդորում է իր եղբայրներին՝ «աճել շնորհի մեջ և մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի գիտությամբ»: Երբ Աստծո ժողովուրդը աճում է շնորհի մեջ, նրանք մշտապես ավելի հստակ ըմբռնում են ձեռք բերում Նրա խոսքի վերաբերյալ: Նրանք նոր լույս և գեղեցկություն են զանազանում նրա սուրբ ճշմարտությունների մեջ: Սա ճշմարիտ է եղել եկեղեցու պատմության մեջ բոլոր դարերում, և այդպես էլ պիտի շարունակվի մինչև վերջը: Բայց երբ իսկական հոգևոր կյանքը անկում է ապրում, միշտ էլ միտումը եղել է դադարել առաջադիմել ճշմարտության գիտության մեջ: Մարդիկ բավարարվում են Աստծո խոսքից արդեն ստացած լույսով և չեն քաջալերում Սուրբ Գրքերի որևէ հետազոտ քննությունը: Նրանք դառնում են պահպանողական և ձգտում են խուսափել քննարկումից:»

Այն փաստը, որ Աստծու ժողովրդի մեջ վեճ կամ հուզում չկա, չպետք է ընդունվի որպես վճռական ապացույց, թե նրանք ամուր պահում են առողջ վարդապետությունը: Պատճառ կա երկյուղելու, որ նրանք գուցե հստակորեն չեն տարբերակում ճշմարտությունն ու մոլորությունը: Երբ Սուրբ Գրքերի քննությամբ նոր հարցեր չեն բարձրացվում, երբ կարծիքների տարբերություն չի առաջանում, որը մարդկանց կմղի անձամբ քննել Աստվածաշունչը, որպեսզի համոզվեն, թե իրենք ճշմարտությունն ունեն, այն ժամանակ այժմ ևս, ինչպես հին

Ժամանակներում, շատերը կկառչեն ավանդությունից և կերկրպագեն՝ չիմանալով, թե ինչ են երկրպագում:

«Ինձ ցույց է տրվել, որ շատերը, ովքեր դավանում են, թե ճանաչում ունեն ներկա ճշմարտության մասին, չեն գիտենում, թե ինչի են հավատում: Նրանք չեն հասկանում իրենց հավատի ապացույցները: Նրանք չունեն պատշաճ գնահատանք ներկա ժամանակի գործի վերաբերյալ: Երբ փորձության ժամանակը գա, այժմ կան մարդիկ, որոնք ուրիշներին քարոզում են, բայց, քննելով իրենց բռնած դիրքերը, պիտի գտնեն, որ կան շատ բաներ, որոնց համար չեն կարող տալ որևէ բավարար պատճառ: Մինչև այսպես փորձվելը նրանք չէին գիտակցում իրենց մեծ անգիտությունը: Եվ եկեղեցում շատերն էլ կան, ովքեր ինքնըստինքյան ընդունում են, թե հասկանում են, ինչին են հավատում. սակայն, մինչև վեճ չծագի, նրանք չեն ճանաչում իրենց իսկ տկարությունը: Երբ բաժանվեն նույն հավատն ունեցողների հետ եղած հաղորդությունից և հարկադրված լինեն միայնակ ու առանձին կանգնելու՝ բացատրելու իրենց հավատը, նրանք պիտի զարմանան՝ տեսնելով, թե որքան խառն են իրենց պատկերացումները այն բանի մասին, ինչ ընդունել էին որպես ճշմարտություն: Անկասկած է, որ մեր մեջ տեղի է ունեցել հեռացում կենդանի Աստծուց և դառնալ դեպի մարդիկ՝ մարդկայինը դնելով աստվածային իմաստության փոխարեն:»

«Աստված պիտի արթնացնի Իր ժողովրդին. եթե այլ միջոցները ձախողվեն, նրանց մեջ հերձվածներ պիտի մտնեն, որոնք պիտի մաղեն նրանց՝ ցորենը զատելով ցախից: Տերը կանչում է բոլոր նրանց, ովքեր հավատում են Իր խոսքին, որ արթնանան քնից: Եկել է թանկագին լույս՝ այս ժամանակին համապատասխան: Դա աստվածաշնչյան ճշմարտությունն է, որը ցույց է տալիս այն վտանգները, որ հենց մեր առջև են: Այս լույսը պետք է մեզ առաջնորդի դեպի Սուրբ Գրքերի ջանադիր ուսումնասիրություն և մեր բռնած դիրքերի ամենախիստ քննություն: Աստված կամենում է, որ ճշմարտության բոլոր կողմերն ու դիրքերը հիմնավորապես և համառորեն քննվեն՝ աղոթքով և ծումապահությամբ: Հավատացյալները չպետք է հանգչեն ենթադրությունների և աղոտ կերպով սահմանված պատկերացումների մեջ այն մասին, թե ինչն է կազմում ճշմարտությունը: Նրանց հավատը պետք է ամուր հիմնված լինի Աստծո խոսքի վրա, որպեսզի, երբ փորձության ժամանակը գա, և նրանք կանգնեցվեն ժողովների առաջ՝ իրենց հավատի համար պատասխան տալու, կարողանան հեզությամբ և երկյուղով պատճառ բերել իրենց մեջ եղած հույսի համար:»

«Գրգռե՛ք, գրգռե՛ք, գրգռե՛ք: Այն թեմաները, որ մենք ներկայացնում ենք աշխարհին, մեզ համար պետք է լինեն կենդանի իրականություն: Կարևոր է, որ այն վարդապետությունները պաշտպանելիս, որոնք մենք համարում ենք հավատի հիմնարար դրույթներ, երբեք մեզ չթույլատրենք գործածել փաստարկներ, որոնք ամբողջովին հիմնավոր չեն: Դրանք կարող են բավական լինել հակառակորդին լռեցնելու համար, բայց չեն պատվում ճշմարտությունը: Մենք պետք է ներկայացնենք հիմնավոր փաստարկներ, որոնք ոչ միայն կլռեցնեն մեր ընդդիմախոսներին, այլև կդիմանան ամենամոտիկ և ամենախոր քննությանը: Նրանք, ովքեր իրենց կրթել են որպես բանավիճողներ, մեծ վտանգի մեջ են, որ

Աստծո խոսքը չեն գործածի արդարամտորեն: Հակառակորդի հետ հանդիպելիս մեր անկեղծ ջանքը պետք է լինի թեմաներն այնպիսի կերպով ներկայացնելը, որ նրա մտքում համոզմունք արթնանա, և ոչ թե պարզապես հավատացյալին վստահություն ներշնչելը»:

«Ինչ էլ որ լինի մարդու մտավոր առաջընթացը, նա թող ոչ մի ակնթարթ չմտածի, թե ավելի մեծ լույսի համար Սուրբ Գրքերի հիմնավոր և անընդհատ քննության կարիք չկա: Որպես ժողովուրդ՝ մենք կոչված ենք անձնապես լինելու մարգարեության ուսումնասիրներ: Մենք պետք է լրջությամբ հսկենք, որպեսզի կարողանանք գանազանել լույսի որևէ շող, որ Աստված մեզ կներկայացնի: Մենք պետք է որսանք ճշմարտության առաջին շողարձակումները, և աղոթական ուսումնասիրության միջոցով կարող է ձեռք բերվել ավելի հստակ լույս, որը կարելի է ներկայացնել ուրիշների առաջ»:

«Երբ Աստծու ժողովուրդը հանգիստ է ու բավարարված իր ներկայիս լուսավորությամբ, կարող ենք վստահ լինել, որ Նա նրանց չի հավանի: Նրա կամքն է, որ նրանք մշտապես առաջ ընթանան՝ ընդունելու համար այն աճող և շարունակաբար ավելացող լույսը, որ շողում է իրենց համար: Եկեղեցու ներկայիս կեցվածքը հաճելի չէ Աստծուն: Մեջ է եկել մի ինքնավստահություն, որ նրանց հասցրել է այն զգացմանը, թե այլևս անհրաժեշտություն չունեն ավելի շատ ճշմարտության և ավելի մեծ լույսի: Մենք ապրում ենք մի ժամանակ, երբ սատանան գործում է աջ կողմում և ձախ կողմում, մեր առաջ և մեր հետևում, և սակայն մենք, որպես ժողովուրդ, քնած ենք: Աստված կամենում է, որ մի ձայն լսվի՝ Իր ժողովրդին արթնացնելով գործի»:

«Երկնքից եկող լույսի ճառագայթներն ընդունելու համար հոգին բացելու փոխարեն, ոմանք գործել են հակառակ ուղղությամբ: Թե՛ մամուլի միջոցով, թե՛ ամբիոնից ներկայացվել են տեսակետներ Աստվածաշնչի ներշնչվածության վերաբերյալ, որոնք հաստատված չեն ո՛չ Հոգով, ո՛չ էլ Աստծո խոսքով: Անշուշտ, ոչ մի մարդ կամ մարդկանց որևէ խումբ չպիտի համարձակվի այսչափ մեծ կարևորություն ունեցող մի նյութի վերաբերյալ առաջ քաշել տեսություններ՝ առանց մի հստակ «Այսպես է ասում Տերը»-ի, որ հաստատի դրանք: Եվ երբ մարդիկ, շրջապատված մարդկային տկարություններով, ավելի կամ պակաս չափով ենթարկված շրջակա ազդեցություններին, և ունենալով ժառանգական ու դաստիարակությամբ մշակված հակումներ, որոնք հեռու են նրանց իմաստուն կամ երկնայինամիտ դարձնելուց, ձեռնարկում են Աստծո խոսքը դատի ենթարկել և վճիռ արձակել, թե ինչը divine է և ինչը մարդկային, նրանք գործում են առանց Աստծո խորհրդի: Տերը չի հաջողեցնի այդպիսի գործը: Դրա հետևանքը աղետալի կլինի թե՛ դրա մեջ ներգրավվածի, թե՛ նրանց համար, ովքեր այն ընդունում են որպես Աստծուց եկած գործ: Ներշնչվածության բնույթի վերաբերյալ ներկայացված տեսություններից շատ մտքերում կասկածամտություն է արթնացել: Վերջավոր էակները, իրենց նեղ և կարճատես հայացքներով, իրենց իրավասու են համարում քննադատելու Գրությունները՝ ասելով. «Այս հատվածը անհրաժեշտ է, իսկ այն հատվածը անհրաժեշտ չէ և ներշնչված չէ»:

«Քրիստոսը ոչ մի այդպիսի հրահանգ չտվեց Հին Կտակարանի Գրությունների վերաբերյալ՝ Աստվածաշնչի այն միակ մասի, որ տիրապետում էր Նրա ժամանակի ժողովուրդը: Նրա ուսուցումները նպատակ ունեին նրանց միտքը ուղղելու դեպի Հին Կտակարան և այնտեղ ներկայացված մեծ թեմաներն առավել հստակ լույսի մեջ բերելու: Դարեր շարունակ Իսրայելի ժողովուրդն առանձնացել էր Աստծուց, և նրանք կորցրել էին տեսադաշտից այն թանկագին ճշմարտությունները, որ Նա վստահել էր նրանց: Այդ ճշմարտությունները ծածկվել էին սնահավատ ձևերով և արարողություններով, որոնք քողարկում էին դրանց իրական նշանակությունը: Քրիստոսը եկավ հեռացնելու այն աղբը, որ մթագնել էր դրանց փայլը: Նա դրանք, իբրև թանկարժեք ակներ, դրեց նոր շրջանակի մեջ: Նա ցույց տվեց, որ, այնքանով հանդերձ որ չէր արհամարհում հին, ծանոթ ճշմարտությունների կրկնությունը, եկել էր դրանք ի հայտ բերելու իրենց իսկական գործությամբ և գեղեցկությամբ, որոնց փառքը երբեք չէր զանազանվել Նրա ժամանակի մարդկանց կողմից: Ինքը՝ այս հայտնված ճշմարտությունների Հեղինակը, կարող էր ժողովրդին բացել դրանց ճշմարիտ իմաստը՝ ազատելով նրանց այն սխալ մեկնություններից և կեղծ տեսություններից, որոնք առաջնորդները որդեգրել էին՝ հարմարեցնելու համար իրենց իսկ չնվիրաբերված վիճակին, հոգևորությունից գուրկ լինելուն և Աստծո սիրո պակասին: Նա մի կողմ նետեց այն ամենը, ինչը զրկել էր այս ճշմարտություններին կյանքից և կենսական գործությունից, և դրանք վերադարձրեց աշխարհին իրենց սկզբնական ամբողջ թարմությամբ և գործությամբ»:

«Եթե մենք ունենք Քրիստոսի Հոգին և Նրա հետ միասին գործակիցներ ենք, ապա մերն է առաջ մղել այն գործը, որ Նա եկավ կատարելու: Աստվածաշնչի ճշմարտությունները կրկին մթագնել են սովորույթի, ավանդության և կեղծ վարդապետության պատճառով: Հանրաճանաչ աստվածաբանության սխալ ուսմունքները հազարավոր ու բյուրավոր մարդկանց դարձրել են թերահավատներ և անհավատներ: Կան մոլորություններ և անհամապատասխանություններ, որոնք շատերը դատապարտում են որպես Աստվածաշնչի ուսմունք, մինչդեռ դրանք իրականում Գրքի կեղծ մեկնություններ են, ընդունված պապական խավարի դարերի ընթացքում: Բազմությունները մղվել են փայփայելու Աստծո մասին սխալ պատկերացում, ինչպես հրեաները, իրենց ժամանակի մոլորություններով և ավանդություններով մոլորված, ունեին սխալ պատկերացում Քրիստոսի մասին: «Եթե իմանային, չէին խաչի Տէր փառաց»: Մերը աշխարհին Աստծո ճշմարիտ բնավորությունը հայտնելն է: Աստվածաշունչը քննադատելու փոխարեն, եկեք ձգտենք խրատով և օրինակով աշխարհին ներկայացնել նրա սուրբ, կյանք պարգևող ճշմարտությունները, որպեսզի «պատմենք Նրա առաքինությունները, Ով ձեզ խավարից կանչեց Իր զարմանահրաշ լույսի մեջ»:

«Այն չարիքները, որոնք աստիճանաբար սողոսկել են մեր մեջ, աննկատելիորեն անհատներին և եկեղեցիներին հեռացրել են Աստծու հանդեպ երկյուղածությունից և փակել են նրանց առջև այն գործությունը, որ Նա ցանկանում է տալ նրանց»:

«Իմ եղբայրներ՝ ը, թող Աստծո խոսքը կանգնի ճիշտ այնպես, ինչպես կա: Թող մարդկային իմաստությունը չհանդգնի նսեմացնել Սուրբ Գրքի թեկուզ մեկ արտահայտության ուժը: Հայտնության գրքում գտնվող հանդիսավոր

դատապարտությունը պետք է մեզ զգուշացնի այդպիսի դիրք բռնելուց: Իմ Տիրոջ անունով ձեզ պատվիրում եմ. «Կոշիկներդ հանիր քո ոտքերից, որովհետև այն տեղը, որի վրա կանգնած ես, սուրբ հող է»: Testimonies, volume 5, 707–711: